

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

VOLMAAKT GELUK

Een tragikomedie in acht scènes

door

1880

Charles den Tex & Peter de Baan

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.3309

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Tele-Design International/TDI-Agency Holland.
Kinderdijkstraat 8
1079 GH Amsterdam
tdi.agency@planet.nl
website: www.tdiagency.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **VOLMAAKT GELUK** op te voeren moet de naam van auteurs **CHARLES DEN TES & PETER DE BAAN** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/015
ISBN 978-90-385-13812

© 2016 Toneelfonds J. Janssens/Charles den Tex & Peter de Baan
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(2 dames – 1 heer)

TOM, (man, 44) – is eigenaar van een bedrijf dat bakkerijproducten maakt. Hij is veel weg, ook voor internationale klanten. Hij is trots op wat hij bereikt heeft, hij gelooft in logisch nadenken en handelen. Hij gelooft in het delegeren van verantwoordelijkheden en andere managementbegrippen. Hij houdt van Ellen – zij heeft hem ‘gemaakt’, door haar heeft hij succes gehad, zij stimuleerde hem.

ELLEN, (vrouw, 44) – is van een ‘nette familie’. Zij is van huis uit gewend dat mensen netjes met elkaar omgaan en zich gedragen. Zij is advocate en leeft in een wereld van regels en afspraken die juridisch kloppen, maar die de aansluiting met het gevoel soms missen. Voor haar is alles beredeneerbaar. Alles in het leven is een keuze. Zij houdt van Tom – hij is de man van haar leven, voor hem heeft ze bepaalde dingen opzij gezet. Zij gelooft dat Tom en zij de belangrijke keuzes in hun leven samen hebben gemaakt.

MARA, (vriendin, 37) – komt uit een betrekkelijk ‘gewoon’ gezin. Haar vader had losse handen en zij heeft al vroeg een manier gevonden om daarmee om te gaan. Ze manipuleert en heeft geen scrupules als ze haar eigen plek moet verdedigen. Zij is *investment banker*, zij begeleidt bedrijven bij fusies en overnames, ingewikkelde processen waarin een goed oog voor emoties goud waard is. Mara is alleen, zij heeft geen vriend of man.

Tom en Ellen kennen elkaar uit hun studietijd, ze zijn twintig jaar getrouwd en hebben geen kinderen. Mara en Ellen zijn vriendinnen. Zij kennen elkaar van vroeger, toen Mara bij Ellen thuis over de vloer kwam voor haar jongere broer. Ze zijn alle drie succesvol, ze hebben een voornamelijk rationele instelling waarmee zij alles wat op hun pad komt aankunnen.

DECOR

Het toneel is spaarzaam aangekleed, maar de dingen die er staan zijn met zorg gekozen, met aandacht voor design, stijl, uitstraling.

Misschien kan op het toneel een videowand staan. Daarop kunnen dan de verschillende settings worden geprojecteerd: een keuken, een kantoor met uitzicht, een druk restaurant, een zitkamer, een fitnessruimte enzovoort. Zo zou de aankleding minimaal kunnen blijven.

1

(Tom en Ellen zijn in de keuken. Het is een betrekkelijk kale ruimte met een grote tafel. Ze hebben Mara uitgenodigd voor een etentje en zijn bezig met de voorbereidingen. Samen voeren ze een soort keuken-ballet op, begeleid door de piepjes en tonen van de (onzichtbare) elektrische keukenapparatuur. Bij elke beweging houden ze rekening met elkaar, ze ontwijken, draaien, stappen opzij, steeds precies op het juiste moment, zodat de ander ongehinderd door kan gaan. Ze zijn goed op elkaar ingespeeld, ze weten van tevoren wat de ander zal gaan doen en ze anticiperen daarop. Ze hebben aan halve zinnen genoeg om elkaar te begrijpen. Het lijkt een perfect samenspel, maar soms anticiperen zij juist op de dingen die de ander verkeerd doet.)

TOM : Heb jij ...?

ELLEN : In de ijskast.

(Tom pakt een schaal uit de ijskast, zet hem neer en pakt een citroen om er partjes van de snijden. Ellen opent een zak rucola en legt wat van de sla langs de rand van de schaal. De zak legt ze naast de schaal. Tom legt de partjes citroen tussen de rucola. Dan pakt hij de half lege zak en houdt hem omhoog.)

TOM : Heb je deze nog nodig?

ELLEN : Nee. *(Ze kijkt naar de schaal)* Citroen?

TOM : Op de schaal.

ELLEN : Dat zie ik ja. Tom, dit is HAM. Bij ham hoort geen citroen. Weet je dat nou nog niet?

TOM : Sorry.

(Ellen haalt de partjes citroen weer van de schaal. Tom legt het zakje rucola in de ijskast. Achter zijn rug gooit Ellen de citroen in de vuilnisemmer. Dan pakt ze de ham en legt nog wat op de schaal.)

Hé! Wat doe je?

ELLEN : Ik leg er een paar plakjes bij. Het leek opeens een beetje weinig. Is dat niet goed?

TOM : Jawel, maar, het is niet echt logisch. Nu klopt het aantal niet meer. Hoeveel zijn dit er? (*Hij telt.*) Tien. Zie je wel. We zijn met z'n drieën. Nou hebben we er elk drie en dan blijft er eentje over.

ELLEN : Nou en?

TOM : Lieverd, denk nou even na. Dat klopt toch niet.

ELLEN : Oké, dan klopt het niet. Wat wil je dat ik doe? Zal ik die ene eraf halen dan? Of zal ik er nog twee bij leggen?

TOM : Vier per persoon lijkt me wel goed.

ELLEN : Wat je wilt.

TOM : Doe maar vier elk.

ELLEN : Dus nog twee erbij? (*Legt nog twee plakjes op de schaal.*) Zo beter?

TOM : Wat vind je zelf?

ELLEN : Tom, je bent een schat en ik hou van je, maar dat moet je nu niet meer vragen.

TOM : Ik dacht, dan hebben we allebei wat we willen. Typisch voorbeeld van een win-win-situatie.

ELLEN : In jouw hoofd, ja. Doe jij even de messen en de vorken?

TOM : (*Opent een la en kijkt erin.*) Wil je het gewone bestek of het zilver?

ELLEN : Doe maar het zilver. Mara houdt wel van een beetje chique. En het is wel Mara ... Hoe lang hebben we haar al niet gezien? Schande eigenlijk. De mensen om wie je het meeste geeft, zie je minst.

TOM : Als je ze elke dag zou zien, zou de lol er snel vanaf gaan.

(Ze kijken elkaar aan.)

ELLEN : Zoals wij.

TOM : Wij WILLEN elkaar elke dag zien. Dat is het verschil. (*Stilte*) Zilver dan maar?

ELLEN : Zilver.

(Ellen zet wijnglazen op tafel, Tom legt het bestek neer, Ellen doet de borden, Tom de servetten. Ellen pakt een leeg potje dat op tafel staat en wil het in de vuilnisemmer gooien.)

Kan dit weg?

TOM : Nee, doe maar niet. Geef maar hier.

ELLEN : Dit? Wil je dit potje?

TOM : Ja.

ELLEN : Wat moet jij met een potje?

TOM : Niets.

ELLEN : Ga je daar wat in doen?

TOM : Helemaal niet. Het hoort alleen niet bij de vuilnis, dus geef nou maar aan mij.

ELLEN : Oké, oké, ik wist niet dat het zo gevoelig lag.

TOM : Het ligt helemaal niet gevoelig.

ELLEN : Oké.

(Ze geeft hem het potje. Tom neemt het aan en veegt het af met een stuk keukenpapier. Ellen schikt nog een paar dingen op de tafel. Tom zet het potje op het aanrecht.)

En de wijn?

TOM : Ga ik nu halen.

(Tom loopt weg. Ellen legt de servetten anders neer. De bel gaat.)

ELLEN : Ik doe wel!

(Ellen loopt van toneel. Tom komt op met in elke hand een fles wijn. Hij zet de flessen op het aanrecht en zoekt een kurkentrekker.)

(off stage) Mara! Kind, wat is dat lang geleden.

MARA : *(off stage)* Veel te lang. Veel – te – lang. Daar moeten we echt mee ophouden.

(Ellen en Mara komen op. Ellen heeft haar arm door die van Mara gestoken.)

Ik dacht even dat het er nooit meer van zou komen.

ELLEN : Ik weet het. Elke keer als ik denk dat ik tijd heb om gewoon te doen wat ik wil doen ...

MARA : Hou maar op.

TOM : Mara!

MARA : Hé, mooie man.

(Mara en Tom omhelzen elkaar.)

ELLEN : Jezus, mens, wat zie je er goed uit. Laat eens zien.

MARA : Vind je?

ELLEN : Prachtig. Echt.

(Mara draait om haar as en showt haar kleren.)

MARA : Milaan hè.

TOM : Was jij in Milaan?

ELLEN : Waanzinnig mooi. Echt. Alsof het voor je gemaakt is. Tom, zeg jij eens wat.

TOM : Dat kan ik maar beter niet doen.

ELLEN : O, ik ben heus niet bang voor wat jij van Mara vindt.

TOM : Jij niet, nee, maar ik wel.

MARA : Ga door, ga door. Ik heb een enorme behoefte aan ongegeneerde complimenten.

ELLEN : Rustig aan, jij. Ga zitten. Hier. Tom, doe jij de wijn?

(Ze gaan aan tafel. Tom opent een fles wijn. Ellen controleert of alles wel op tafel staat.)

De olie! Tom, de olie staat niet op tafel. *(Ze staat op en doet een kastdeurtje open. Er staan twee flessen olie.)* Willen we de Spaanse of de Italiaanse?

TOM : Ja, daar vraag je me wat.

ELLEN : Ik kan ze ook alle twee op tafel zetten?

TOM : Nee, doe maar de Spaanse.

ELLEN : Weet je het zeker? De Spaanse is lekker, maar ...

TOM : Voor bij de ham, dacht ik, de Pata Negra, die komt ook uit Spanje en ...

ELLEN : Jawel, maar deze heeft niet dat fruitige, dat notige. Deze is meer...

TOM : Is wat robuuster, ja ...

ELLEN : Harder, zou ik zeggen, of nee, niet harder, maar rauwer, ja, dat is het woord, en ...

TOM : Maar bij de ham is dat juist misschien ... bij de sterke smaak van de ham past wel iets stevigs.

ELLEN : Wacht even ... *(Schroeft de dop van de fles en schenkt een beetje olie op haar bord, pakt een stukje brood, doopt het erin, strooit er wat zout op en stopt het in haar mond. In overdreven concentratie kauwt ze op het broodje, ze tuit haar lippen, zuigt, kauwt weer, slikt door, likt haar lippen af en schudt vertwijfeld haar hoofd.)* Ik mis toch het fruit. Juist dat frisse, dat sappige dat de olie uit zijn eigen substantie tilt.

TOM : *(Doopt zijn vinger in de olie op haar bord en likt zijn vinger af.)* Ik begrijp wat je bedoelt, maar ...

(Ellen draait zich weer om en pakt de andere fles en giet er wat van op een ander bordje. Ze doopt er weer een stukje brood in en proeft.)

ELLEN : Kijk, dit is nou wat ik bedoel. Dit heeft fruit, dit ...

MARA : Ik heb zelf meestal Spaanse olie. Liever zelfs.

TOM : Zie je nou wel.

ELLEN : Jij hebt LIEVER Spaans?

MARA : Ja, ik vind Spaans vaak wat eerlijker. Wat echter.

ELLEN : Nou, oké, ik bedoel, je hebt natuurlijk geen gelijk, maar jij bent hier vandaag de gast en gasten hebben altijd gelijk, dus ...

MARA : Pardon?

ELLEN : Zeg ik iets verkeerd?

MARA : We kennen elkaar al bijna twintig jaar, ik was bijna FAMILIE van je ...

ELLEN : Als je aan die broer van me was blijven hangen.

MARA : We maken allemaal wel eens foutje.

ELLEN : Dat bedoel ik.

MARA : Dus was ik bijna familie van je en nu ben ik opeens een gast?

ELLEN : Nou ja ...

MARA : ‘Gast’, getverderrie! Dat woord alleen al, ‘gast’. Ik ben toch in de eerste plaats je vriendin? (*Stilte*) Hoop ik?

TOM : Natuurlijk. Doe niet zo raar.

MARA : GAST dat ben ik bij anderen, maar niet bij jullie. Ik ben hier nog nooit GAST geweest.

ELLEN : Ik wilde alleen zeggen dat je gelijk hebt.

MARA : En als vriendin heb ik geen gelijk?

ELLEN : Ook natuurlijk.

TOM : Vanavond heeft iedereen gelijk.

ELLEN : O, trouwens ... weet je wat ik heb gedaan?

MARA : Nee.

TOM : Raad je nooit.

(*Ellen kijkt Mara aan en maakt betekenisvolle bewegingen.*)

MARA : Echt waar?

(*Ellen en Mara lopen weg.*)

TOM : Dat kan zij niet weten. Hoe kan zij dat nou weten?

ELLEN : (*off stage*) Wacht even ... Kijk!

(*Mara gilt van enthousiasme.*)

TOM : Zie je wel, ze wist het niet.

ELLEN : (*off stage*) Goed hè!

MARA : (*off stage*) Jij hebt hem links. Mooi. Is ie precies hetzelfde?

ELLEN : (*off stage*) Precies hetzelfde, maar dan gespiegeld.

(*Ze komen weer op. Ellen trekt haar kleren recht.*)

MARA : Vond je het niet geweldig? Dat gevoel?

ELLEN : Fantastisch. Alsof alles intenser wordt.

MARA : (*Tegen Ellen*) Waar ben je geweest?

ELLEN : In Japan.

MARA : JAPAN?

ELLEN : Daar zit de top. Geweldig. Echt. Tom is mee geweest. Hè Tom? We hebben er een tripje van gemaakt.

TOM : Heb jij die tatoeage omdat Mara er een heeft? Wil jij gewoon alles wat Mara heeft?

MARA : Nee hoor, ik wil allerlei dingen die Ellen doodeng vindt.

TOM : Zoals?

ELLEN : Wat ik doodeng vind? Vertel. Bungeejumpen of zo?

MARA : Heb ik al gedaan. Waanzinnig! Wat een kick.

ELLEN : Wat ik doodeng vind, zei je. Wat dan? Abseilen? Heb ik gedaan tijdens een teambuilding weekeind van kantoor. Vreselijk. Doe ik nooit meer. Is dat het?

MARA : Nee, ook niet.

ELLEN : Maar wat dan? Jij denkt dat ik iets eng vind, echt eng. Waar ben ik dan zo bang voor, volgens jou? ... Oooo, ik begrijp het al. Moet Tom even de kamer uit?

TOM : Ik?

MARA : Nee, dat hoeft helemaal niet.

ELLEN : Want dan kunnen we vragen of hij even weg gaat. Heel even. Toch, Tom? Dat vind je toch niet erg?

TOM : Ik ben makkelijk.

ELLEN : Zie je wel.

TOM : Maar ik ben ook wel erg nieuwsgierig.

MARA : Hij HOEFT niet weg. Iedereen mag horen wat ik wil, ik wist alleen niet of ik het al wilde zeggen.

ELLEN : Wat jij wilt en waar ik bang voor ben.

(*Stilte.*)

MARA : Ik wil een kind. (*Stilte.*) Ja, jij vraagt het.

ELLEN : Doe niet zo stom. Hier neem een glas wijn en doe normaal. (*Schenkt een glas*

wijn in en zet het voor haar neer.)

TOM : Is dat nieuw of zo?

MARA : Dat ik dat wil? Ik ben nou achtendertig en de laatste tijd denk ik ...

ELLEN : Dat we het er überhaupt over hebben ...

TOM : Ga eens staan.

MARA : Ik?

TOM : Ja, ga even staan. Even.

(Mara staat op.)

Draai je eens om.

(Mara draait om haar as. Tom tuit zijn lippen.)

Weet je het zeker?

MARA : Nee, natuurlijk niet. Niets is zeker.

ELLEN : Na de bevalling ben je dit lijf in elk geval kwijt. Dat is zeker.

MARA : Dat hoeft helemaal niet.

TOM : En de rest.

MARA : Zoals wat?

TOM : Je leven, om maar eens wat te noemen. Je carrière. Denk je dat ze daar bij die bank van jou zitten te wachten op een laatste-kans-moeder? Maak je geen illusies.

(Stilte.)

MARA : Misschien. Maar daar krijg ik dan wel een ander leven voor terug.

ELLEN : Mara, lieverd, je wilt niet eens een man.

MARA : Nee, ik wil geen man, nee. Maar ik hoef toch geen man om een kind te krijgen? We leven toch niet meer in de middeleeuwen?

ELLEN : Even serieus. Ik bedoel we zitten hier met het beste dat het leven te bieden heeft. Tom en ik zijn daar altijd heel duidelijk in geweest. Hè Tom? *(Stilte.)*
Toch?

TOM : (*Staart naar Mara. Hij kijkt haar recht in de ogen.*) Ik zie het anders wel voor me.

ELLEN : Doe me een lol. Jij ziet helemaal niets.

TOM : O nee? Mara met zo'n kleintje op haar arm? Moet je die ogen zien. Heb je dat gezien, Ellen?

ELLEN : (*Buigt over tafel en kijkt Mara in de ogen.*) Vruchtbaar.

TOM : Dat bedoel ik.

ELLEN : Daar was jij altijd allergisch voor.

TOM : Nee, oké, maar als je dat nou zo ziet bij haar, dan heeft dat toch iets ... iets moois.

ELLEN : Als ik zo keek, reageerde je altijd alsof ik een ziekte had.

TOM : Zo keek jij nooit.

ELLEN : Tom, ik ben nou 44 en in die jaren ben ik toch wel een paar keer vruchtbaar geweest, dacht ik.

TOM : Natuurlijk ben jij vruchtbaar geweest, ik ben niet gek. Maar het past gewoon niet bij je.

MARA : Eh ... hallo, jongens ...

ELLEN : Wat is er, Mara?

MARA : Nou ik ... eh ...

ELLEN : Jij wilt een kindje. Ja, dat zei je al. En Tom heeft daar ideeën over die voor mij volstrekt nieuw zijn.

MARA : Als ik eerlijk ben, dan weet ik ook niet hoe het moet. Het KAN ook helemaal niet. Ik zit acht maanden per jaar in het buitenland. Ik werk zes dagen per week, meer dan tien uur per dag ...

ELLEN : Dus waar HEB je het over?

TOM : Werk jij meer dan tien uur per dag?

MARA : Standaard. Zelfs als ik vrij heb.

ELLEN : Ik zie het niet. Jij ziet het niet. En Tom ziet dingen die hij nooit eerder heeft gezien, dus dat is niet erg betrouwbaar, en ...

MARA : En toch wil ik het.

TOM : Oké, en van wie dan?

(*Stilte.*)

MARA : Van wie?

ELLEN : Ja, van wie? Je wilt geen man, dus ...

(Stilte.)

TOM : Van de spermabank?

MARA : Niet echt, nee.

ELLEN : Niet van de spermabank?

MARA : Nee. Ik wil dat het goed is. Ik wil dat de bevruchting iets moois is. Het betekent natuurlijk allemaal niets, maar als je kind niet op een goeie manier wordt verwerkt, dan ga je onwillekeurig denken dat het meteen al een achterstand heeft.

ELLEN : Zonder liefde, bedoel je?

MARA : Nou ja, liefde ... liefde ... Laten we niet overdrijven ... Zonder betrokkenheid, zou ik zeggen, want die liefde is er niet, dus ik moet ook niet willen wat er niet is.

ELLEN : Wel zo verstandig.

(Stilte.)

TOM : En uiteindelijk heb je geen enkele zekerheid over wat ze in je stoppen.

MARA : Ja.

TOM : Als je pech hebt, tref je zo'n gynaecoloog die al die potjes met zijn eigen zaad vult.

MARA : Hè getver.

ELLEN : Dat is echt gebeurd, weet je dat.

TOM : Een groots en omvangrijk nageslacht, dat wilde hij.

ELLEN : Waar was dat ook al weer? Weet jij dat nog?

TOM : Als je er even over nadenkt, dan word je gek. Die man heeft jarenlang bij allerlei vrouwen zijn eigen zaad ingebracht. Express! Is dat dan verkrachting of is het gewoon fraude? Wat denkt zo'n man? Want het is natuurlijk rete-spannend.

MARA : Nou ja, Tom, hoe kun je dat nou zeggen?

TOM : Omdat het hartstikke spannend is. Wat denk je? Elke keer dat hij een vrouw bevrucht doet hij iets wat heel erg geheim is, heel erg verboden en heel erg persoonlijk. Hij maakt ZIJN kind bij haar, zonder dat zij het weet. Dat is toch spannend?

ELLEN : Vast, maar dat is geen reden om het te doen. Hier neem. *(Reikt een schaal met eten aan.)*

TOM : Het is geen reden, nee. Maar ondertussen...

MARA : Ik wil de vader van mijn kind kennen. Gewoon. Dat ik weet dat het een goeie vent is. Vinden jullie dat raar?

ELLEN : Helemaal niet.

TOM : Klinkt logisch.

ELLEN : Dus je wilt iemand uitzoeken?

MARA : Nou ja, uitzoeken. Zo dik zijn ze niet gezaaid. Hoeveel goeie mannen kennen jullie nou? Echt goeie mannen?

(Stilte.)

ELLEN : Zo moet je dat ook niet doen. Je moet eerst het object een beetje definiëren.

TOM : Het object?

ELLEN : Ja, wat voor soort man? Heb je daar al over nagedacht?

MARA : Nou, intelligent.

TOM : Natuurlijk.

ELLEN : Dat om te beginnen.

MARA : Maar toch gevoelig.

TOM : En creatief, natuurlijk.

MARA : Nou, nee, dat hoeft voor mij niet zo.

ELLEN : Niet creatief?

MARA : Nee, die creatievelingen die vinden altijd zoveel. Die hebben overal een mening over. Nee, geef mij maar een beetje een zakelijk type.

TOM : Die hebben zeker geen meningen?

MARA : Jawel, maar die vinden altijd hetzelfde.

ELLEN : Betrouwbaar dus.

MARA : Ja, dat je weet wat je aan ze hebt. En dat je na verloop van tijd ook niet meer

zo hoeft te luisteren.

ELLEN : Anders kom je nooit aan jezelf toe.

MARA : En een beetje stoer mag ook wel.

TOM : Stoer? Hoe stoer?

MARA : Nou, gewoon, een beetje lekker. Niet macho of zo.

ELLEN : Alsjeblieft zeg.

MARA : Fysiek een beetje flink, bedoel ik. Dat er wel wat in de kamer staat.

ELLEN : Een beetje zoals Tom, bedoel je?

(Ellen en Mara kijken naar Tom.)

Ga eens staan, Tom.

(Tom sputtert tegen maar gaat staan. Ellen en Mara kijken.)

MARA : Ja, zoals Tom ... ongeveer.

ELLEN : Ongeveer?

MARA : Nee, nou ja, Tom is eigenlijk prima. Ja. Zo'n soort man als Tom, ja.

TOM : Eh, hallo. Wat zeg je nou?

ELLEN : Ik zeg niks. Ik vraag.

MARA : Als ik zou mogen kiezen, en daar hebben we het over, als ik zou mogen kiezen wat voor soort man ik als vader van mijn kind zou willen, dan zou ik een intelligente, leuke, betrouwbare, goeie man willen. Zo'n soort iemand als jij. Dat mag ik toch wel zeggen?

ELLEN : Natuurlijk mag je dat zeggen. En ik ben het er nog me eens ook.

TOM : Pardon?

ELLEN : Jij zou als vader een hele goeie keus zijn. Dat lijkt mij nou logisch. Daar kan ik het toch niet mee oneens zijn?

TOM : Jullie hebben het wel over mij.

MARA : We hebben het over mogelijkheden.

ELLEN : Niet over jou, maar over een soort man.

TOM : Ik ben geen soort man.

ELLEN : Tom, lieverd, elke man is een soort man.

MARA : Daar kun jij niets aan doen.

TOM : O, en hoe dacht jij dan zwanger te raken? Met een soort zaad.

ELLEN : Hè, Tom, doe niet zo kinderachtig.

TOM : Ik doe helemaal niet kinderachtig. Ik vraag alleen hoe jullie dat zien. Je kunt het wel over soorten mannen hebben, maar op een gegeven moment moet je toch specifiek worden. En de vraag is of jullie specifiek willen worden? In dit geval.

ELLEN : Ja, als je het zo zegt, dan heb je wel gelijk. (*Stilte.*) Mara?

MARA : Nee, nou ja, moet dat nu?

ELLEN : Kijk, JIJ wilt een kind. Dat is jouw idee. Het is natuurlijk een onzalig idee, maar het is een idee, en daar kunnen we het over hebben. Dat is bespreekbaar. Alles is bespreekbaar. En we zijn hier allemaal volwassen, we kennen elkaar al twintig jaar, dus we hoeven nergens bang voor te zijn.

MARA : Dank je.

ELLEN : Nou we het er toch over hebben, is de vraag eigenlijk heel simpel – Even los van wie we zijn, gewoon, sec, zou jij een kind willen van het zaad van Tom? Meer is het toch niet?

TOM : Afhankelijk van de techniek die je gebruikt.

ELLEN : O, daar heb je de man weer aan het woord.

TOM : Dat is toch zo?

ELLEN : Nee, zo is het niet. Als het al gebeurt – en luister goed naar wat ik zeg – ALS – dan ga jij naar zo'n kliniek en vult daar een potje met zaad. Daar hebben ze allemaal leuke blaadjes met spannende foto's, en ...

TOM : (*tegen Mara*) Dan kan ik net zo goed een paar foto's van jou meenemen.

ELLEN : TOM!

TOM : Het gaat toch over ons?

ELLEN : Nee, het gaat niet over jou en het gaat niet over ons. Leer nou toch eens de dingen uit elkaar te houden. Het gaat over Mara. Het gaat over Mara en over het kind dat zij wil. (*Stilte.*) Toch?

(*Stilte.*)

MARA : Ik zou dat wel willen, ja.

(Stilte.)

ELLEN : Pardon?

TOM : Ik zeg niks meer. *(Stilte.)* Iemand nog wijn? *(Stilte.)* Jij nog ham? *(Stilte.)* Niemand meer? Dan ga ik even het volgende pakken. *(Staat op en begint de bordjes weg te halen, nieuwe borden neer te zetten. Hij pakt een schotel uit de oven.)*

ELLEN : Je bedoelt dat jij een kind zou willen van zijn zaad?

MARA : Ja.

ELLEN : En hoe dacht je dat te doen?

MARA : Nou, zoals jij dat net beschreef.

ELLEN : Dat was een voorbeeld.

MARA : Nee, dat was specifiek. Tom zei nog 'op een gegeven moment wordt het specifiek' en toen zei jij ...

ELLEN : Ik weet heel goed wat ik zei.

TOM : Je kunt het slechter kiezen.

ELLEN : Doe even serieus, Tom, het gaat over jouw zaad. Jij wilt toch geen kinderen?

TOM : Nee, maar als we het nou doen zoals jij net zegt, dat kan toch?

MARA : Dan zou het niet echt jouw kind zijn. Dan is het gebeurd, eigenlijk zonder dat jij er iets mee te maken hebt. Dan ben jij gewoon een keer ... klaargekomen, ergens, maar ja, dat gebeurt wel vaker, neem ik aan.

ELLEN : Zeg, toe nou!

MARA : Ik bedoel in een hotel of zo.

ELLEN : MARA!

MARA : Of in een w.c., of waar dan ook, als je op reis bent.

ELLEN : Wat weet jij daar van? Waar heb je het over?

MARA : Over hoe dat gaat. Zo gaat dat toch? Mannen komen klaar, gewoon, dat moet af en toe. Maar dan doe je het nu een keer in een potje.

(Stilte.)

TOM : Als je er over nadenkt, is het eigenlijk niks.

MARA : Je moet het niet groter maken dan het is.

ELLEN : Mara, lieverd, heus, dit is een heel slecht idee.

MARA : Maar jij wou het bespreken?

ELLEN : Bespreken, ja, natuurlijk. Maar daarom hoef je het nog niet te doen. Begin er niet aan en zet het uit je hoofd.

MARA : Het zit niet in mijn hoofd.

ELLEN : O nee?

MARA : Nee, ik voel het.

ELLEN : Je voelt het? Je loopt tegen de veertig en nu begin je opeens dingen te voelen?

MARA : Ja!

ELLEN : Dat gaat vanzelf over.

MARA : Misschien wil ik dat niet.

ELLEN : Gewoon, kiezen op elkaar en blijven nadenken.

MARA : Ellen, ik heb hier lang over nagedacht, en ...

ELLEN : Dat is in jouw geval geen aanbeveling.

MARA : Nou ja!

TOM : Zoiets zeg je toch niet.

ELLEN : Wat? Waarom niet? Jij bent altijd de praktische geweest. Jij wil dingen doen. Regelen. Deals maken. Dat wil jij. En daar ben je ook heel erg goed in. Maar al dat nadenken, daar had je altijd al een hekel aan.

MARA : Ik wist niet dat je zo over me dacht.

ELLEN : Ik zeg hier toch niets nieuws? Dat weten we allemaal allang. Daarom wil je nu natuurlijk meteen aan de leg. Niet omdat je er zo over hebt nagedacht. Heus, geloof me nou maar, van nadenken krijg je geen voortplantingsdrang.

(Stilte.)

MARA : *(Staat op en loopt om de tafel heen.)* Ik geloof dat ik maar ga.

ELLEN : Stel je niet aan.

MARA : Ik?

ELLEN : Als jij hier om Tom zijn zaad mag vragen, waar ik bij zit, dan mag ik de rest van de avond zeggen wat ik wil.

TOM : Jij mag altijd zeggen wat je wilt. En ik steun je nog ook.

ELLEN : Dat is waar. Jij steunt mij.